

[Sigsgaard.]

forlænge krigen næsten i det uendelige. USA vil på ingen måde trække sig ud af Vietnam. Det vil indskrænke sig foreløbig til bombardementer og lade sydvietnameserne om det grovere for på den måde at gøre USAs krigsbyrde mere overkommelig.

Samtidig er bombardementerne af Laos taget voldsomt til. Den amerikanske forsvarsminister, Melvin Laird, oplyser ifølge New York Times Book Review for 1. januar 1970, at USA kaster mere end 130.000 t bomber om måneden over Vietnam og Laos. Det svarer til 2 atombomber af Hiroshimatypen om ugen. Ude af stand til at vinde krigen på landjorden knuser man altså landet fra luften. Det var jo også en amerikansk general, der i sin tid sagde: „Vi vil bombe dem tilbage til stenalderen.“

Efter 15. oktober-demonstrationerne i 1965 skrev Nixon til New York Times, citeret i New York Book Review for 1. januar 1970, jeg citerer:

„Sejr for Vietcong ville betyde endegyldig undergang for ytringsfriheden for alle mennesker til alle tider ikke kun i Asien, men også i USA.“

Intet mindre. Det er ikke betryggende, at den mand i dag er USAs præsident.

Bombardementerne af Nordvietnam, der nu er genoptaget — ved udenrigsministeren for resten i hvilket omfang? — har nok hele tiden tjent til at camouflere, at USA invaderede Sydvietnam for at beskytte sin marionetregering mod dens befolkning. Man opdagede en aggression fra nord for at motivere sin egen aggression, og så måtte man jo også for troværdighedens skyld angribe aggressionens kilde, og det blev altså bombardementerne af Nordvietnam.

Meget tyder på, at USA vil blive i Vietnam. Allerede 27. august 1965 skrev James Reston i The Times, at der i Vietnam bygges baser langt større, end hvad der er nødvendigt for den nuværende krigsførelse. Han nævner, at basen Cam Ranh udvikles til et nyt Okinawa med henblik på at danne basis for USAs og asiatiske nationers ind-

dæmning af Kina. Den 10. december 1969 skrev Reston, at denne base nu er den bedste i Asien, og at opretholdelsen af den er et hovedpunkt for USA under Parisforhandlingerne.

I amerikansk presse diskuteres allerede de muligheder, den teknologiske udvikling giver for en bedre krigsførelse i Vietnam om 5 eller 10 år.

Den ulykkelige konsekvens af USAs beslutning om at blive i Vietnam har været, at USA også gør krav på at beherske nabolandene Laos og Thailand, og på den baggrund skal sønderbombningen af Laos ses. I parentes bemærket er der efter mit skøn også risiko for et amerikansk engagement i Indien i fremtiden. Indien med sine kolossale sociale problemer levede jo nogenlunde i fred en snes år. Den nyvundne nationale frihed lukkede munden på de utilfredse, men nu står det klart for inderne, at frigørelsen i 1947 på ingen måde ændrede forholdene fundamentalt, og derfor er en social revolution under udvikling, en udvikling, der foreløbig har tvunget Indira Gandhi noget til venstre og bl. a. har ført til nationaliseringen af bankerne.

I Europa har vi oplevet skærpede modsætninger i de vestlige lande. Omfattende strejkebevægelser har rullet hen over Frankrig og Italien. Utilfredsheden med det kapitalistiske system er stadig mere åbenlys. Reaktionen er også blevet aktiv. Italien trues af fascismen, det græske regime er stabiliseret ved USAs, Frankrigs og skandaløst nok Sovjetunionens hjælp.

Også i Østeuropa er problemerne store. Den sovjetiske invasion i Tjcekoslovakiet har bragt dette land i en uheldig situation. Dårlig økonomisk ledelse har givet økonomisk stagnation. Folk, der afviger fra synspunkterne på bjerget, forfølges på forskellig vis. Systemet er igen blevet uhyggelig autoritært. Kritikken af denne sørgelige udvikling er forstummet i de vestlige kommunistpartier, der fordømte invasionen, bortset fra det italienske og det svenske. Men den nuværende politik i Tjcekoslova-